

Чверть століття
борів — за “зраду
Батьківщини”

ПОКАРАНИЙ ЗА УКРАЇНУ

Іван Пилипович
ОПАРАНЮК, воїн
УПА знає, що
ке катування КДБ за
ціональні українські
ї, табори,
ресилки і “вагони
олипіна”. Проте
віт там він не
дав духом, у неділю
сив вишиванку та
івав українських
звольних пісень...

Брат Івана Опаранюка під псевдонімом Слободян свого часу був шефом дальньої розвідки та очолював сотню.

— У нас був створений осередок юнацтва, де ми займалися розвідкою, розповсюдженням літератури та іншими справами. Так було до 1948 року, — пригадує Іван Пилипович.

Того року під час вико-

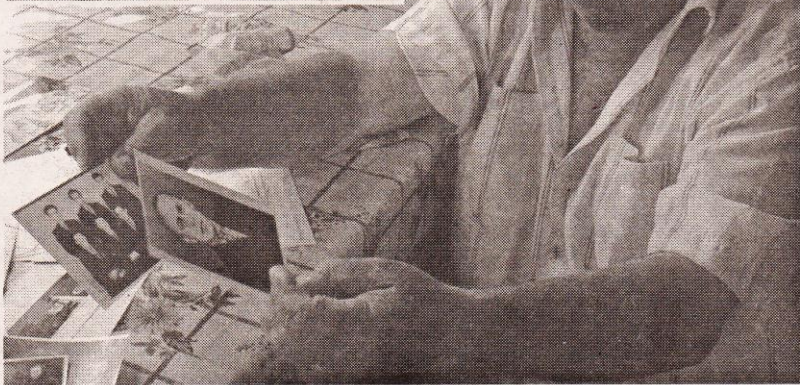
Прив’язували руки до табуретки і ставили її на голову.
Це було найстрашнішою тортурою.

У підпілля 15-річний Іванко потрапив у 1944 році. У той час на Рівненщині була “Сітка юнацтва”. Там хлопчачки вивчили зброю, декалог (присягу), ходіння маршем.

— Здобудеш українську славу, загинеш в боротьбі за неї, ніколи не дозволиш забути честь і славу своєї нації, — прощитав Іван Пилипович слова із присяги, яка містила десять заповідей.

нання одного із завдань бойової групи “Боївка”, до якої входив і наш герой, втрутилися провокатори. Це призвело до викриття.

— 1948 року мене заарештує КДБ. Катували три доби. Вони прив’язували руки до табуретки і ставили її на голову. Це було найстрашнішою тортурою — я впавав, бо несла була терпіти. У той час у КДБ привезли інших хлопців з нашої “Боївки”, які швидко



Молодість і побратими Івана Опаранюка залишилися у спогадах і на фото того часу

“розкололися” і вказали на мене як учасника однієї з операцій з усунення місцевої донощиці, — розповів Іван Опаранюк. — Слідство велося два місяці. Після суду нам дали по 25 років тюремного ув’язнення у таборах.

20-річному Івану інкримінували терор, груповий злочин та зраду Батьківщини.

— Після вироку нас завантажили у вагони і повезли до Дніпропетровська. У цій дорозі нашими супутниками стали справжні злочинці, які повідбирали у наших хлопців останнє.

Іван Опаранюк перший зі своїх побратимів пішов етапом у так званому “вагоні Столипіна” — заготованому потязі із конвоем. А далі одна пересилка змінювала іншу. Іван Пилипович потрапив у Павлоградську область у місто Ікабастус. На той час табір там лише будувався. У цьому таборі українські в’язні створили “Рух опору”, члени якого збиралися на таємні сход-

ки. Першим рішенням руху стала санітарна чистка, яка мусила очистити табір від донощиків, тих, хто закладав на своїх і за це отримував зайву порцію супу чи запіканки.

Після Ікабастуса були інші міста та табори. За цей час Івана Опаранюка знову судили за підготовку до втечі та відправили до Володимирської тюрми. У новому місті Іван розшукував своїх побратимів за допомогою азбуки Морзе. Юнак вивчав літе-

У таборах Іван Пилипович познайомився з дівчиною з Волинської області. У Ганну він закохався до без тям. Закохані вели своєрідне листування за допомогою камініня, у таборі, а згодом і після звільнення Ганни. Саме вона вишила сорочку Івану Пилиповичу, яку він беріг, немов зіницю ока і одягав лиш зрідка. Попри важкий життєвий шлях у таборах, у його серці завжди була, є і буде любов до Батьківщини.

Попри важкий життєвий шлях у таборах, у його серці завжди була, є і буде любов до Батьківщини.

ратуру та навчався у школі, що згодом стало вагомих аргументом у його достроковому звільненні. У 1955 році його реабілітували по першій справі за відсутності складу злочину. Останні роки строку другого ув’язнення Іван Пилипович відбував у Житомирській в’язниці, звідки і був достроково звільнений у 1960 році.

— Я бажаю Україні, аби вона цвіла та процвітала, як ті весняні квіти коло дбайливої хазяйки. До кінця свого життя буду її любити, боротися за неї та розповідати про нелегкі часи боротьби за її Незалежність. Слава Україні!

Мар’яна
ПРИЩЕПА



До лав УПА йшло багато молоді, яка вірила — Україна стане незалежною